

har den modsatte Mening. Det er min Overbeviisning, at en bevæbnet Magt overhovedet — naar Tingene ellers ere i den rette Orden og sees paa den rette Maade — netop baade maa være fiiillet til Justitsministerens og Krigsministerens Disposition, om ikke bogstaveligen forstaaet, saa dog hvad Realiteten angaaer, idet den bevæbnede Magt væsentligen netop har en dobbelt Bestemmelse, nemlig at sikkre Orden baade i det Indre og udadtil. Det er min Overbeviisning, at den bevæbnede Magts Bestemmelse og Kald er netop kun dette, at formedelst den Dyrigheden baade med det Ydre og Indre skal kunne gjøre Retten gjældende, saa Retten viser sig at være Magten. Og just derfor finder jeg denne dobbelte Bestemmelse til at sikkre Ret og Orden baade i det Indre og mod en udvortes Fjende aldeles passende ogsaa for Borgervæbningen. Men navnlig maae ogsaa vi, fordi vort Fødeland er lille og vi ere et kun lidet talrigt Folk, just derfor, efter hvad der nyligt er blevet sagt med en Røst, der vel omtrent kan siges at lyde fra Skagen til Eideren, gaae ind paa den Grundsætning, at hver af os maae ligesom gjøre Fyldest for 2, just derfor maae vi gaae ind paa den Betragtningssmaade, at vi skulle saavidt muligt forene, flere beslegtede Virksomheder og Virkemaader, hvor det nogenledes lader sig gjøre enten i een enkelt Person, eller i en enkelt Kreds af Personer. Jeg seer saaledes slet ikke den Vanskelighed, den ærede Rigsdagsmand antydede i Borgervæbningens dobbelte Bestemmelse. Og nu holder jeg mig overbeviist om, at, hvad dens Bestemmelse angaaer til at holde Orden i Hovedstaden, da maa den rigtignok saameget mere støttes ved, hvad Thinget hert en Gang vedtog, at den i fornødent Fald under Justitsministerens Ansvar og paa Kongens Befaling kan lægges under Krigsministerens Overbefaling, og at da vilde den ogsaa i fornødent Fald, som Gud forbyde nogenstunde skulde indtræde, der gjøre Fyldest, men at dens Tjeneste derhos ogsaa, hvad mindre betydelige Politie-uordeneres Standsning angaaer, herefter mere end hidtil vil vise sig ganske tilstrækkelig, og det i en dobbelt Henseende, deels fordi man vil undsee sig ved, uden synderlig Fornødenhed at kalde den til, og vil betjene sig noget mere

af det egentlige Politie, og deels fordi, naar den saa optræder, virker dens Nærværelse væsentlig beroligende, idet den ikke, hver Gang den dæmper et Oplob, slæber den Hale af Nag og Drillerier efter sig, som let vil fremkomme, naar, ved slige Leiligheder, enten Politiet eller den bevæbnede Magt griber ind, fordi det næsten nødvendig gjør et beroligende og velgjørende Indryk, naar Byens Beboere i slige Tilfælde see en hæderlig Kreds af Medborgere, der ulønnede gjøre deres anstrængende og opoffrende Tjeneste og baade slyre og stille tilfreds. Ogsaa paa Grund heraf troer jeg derfor, at Borgervæbningen vil være fuldkommen tilstrækkelig, selv med et langt mindre Tal, end man kunde frygte for, at den ved de stillede Forslag vilde synke ned til, fuldkommen tilstrækkelig, nemlig til at bevare Sikkerheden og Orden i Stadens Indre. Og hvad det angaaer, at den kunde findes for svag under Ulykkestilfælde, som ydre Fjender kunne bringe Hovedstaden i, saa beder jeg erindret, at vi nu have almindelig Barnepligt, og at den derfor vel ikke mere, næst Gud, saaledes som hidtil ofte er skeet, skal overlades til sig selv, men, at idetmindste Sjælland og Smaaøerne, der ere dens naturlige Opvand, ville sende en stærk Stamme ind, som kan og vil række den Haanden til at forsvare Hovedstaden, hvorpaa Rigets Vel beroer.

Jeg skal endnu kun bede om Tillæbelse til at berøre et Par ganske underordnede Punkter. Det blev af den høitærede Justitsminister bemærket, som en Indvending mod Udvalgets Forslag til § 7, at der først i samme foresloges, at een Klasse skulde tjene i 16 Aar, men nedenfor, at den anden Klasse skulde tjene til sit 45de Alders Aar, hvilket efter hans Formening var uklart, da det saa godt kunde være, at den, der skulde tjene til sit 45de Alders Aar, endda kom til at tjene færre end 16, jeg sætter 10 eller 11 Aar og saa fremdeles. Denne Sag forekommer mig ikke at være af stor Betydning, og Indvendingen ikke aldeles træffende, idet jeg tillader mig at formene, at, naar En sildigt flytter til Kjøbenhavn og indtræder i Borgervæbningen der, vilde det være et beyndeligt, om jeg tør sige det, Pedanteri, dersom Loven saa skulde søge at paalægge ham, at